

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 1330/2021
24.11.2022. година
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Марине Милановић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез, Зорана Хаџића, Катарине Манојловић Андрић и Гордане Џакула, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ..., чији је пуномоћник Љубинка Антић, адвокат из ..., против тужених ББ и ВВ, обојице из села ... и ГГ из села ... (општина ...), чији је пуномоћник Горан Стошић, адвокат из ..., ради службености пролаза, одлучујући о ревизији тужених изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1612/16 од 12.10.2016. године, у седници већа одржаној дана 24.11.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужених изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1612/16 од 12.10.2016. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужених изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1612/16 од 12.10.2016. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 1612/16 од 12.10.2016. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужених и потврђена пресуда Основног суда у Бујановцу П 4422/10 од 18.03.2016. године, којом је одлучено да се дозвољава измештање досадашње трасе стварне службености пролаза пешице, запрежним возилима, трактором и другим превозним средствима, која постоји у корист кп.бр. .. КО ... у сувласништву тужених као повласног добра у описаним мерама и границама, а на нову трасу пута на истој кп.бр. .. КО ... у својини тужиоца као послужног добра, у мерама и границама и правцу пружања, ближе одређено у ставу првом изреке првостепене пресуде, и обавезани тужени да престану са пролазом досадашњом трасом пута и да убудуће пролазе пешице, запрежним возилима, трактором и другим превозним средствима новом трасом пута у року од 15 дана, те да у истом року тужилац изврши нивелацију трасе пута на граници између кп.бр. .. која представља повласно добро и кп.бр. .. која представља послужно добро, на описани начин, што су тужени дужни да трпе, и обавезани су тужени да тужиоцу солидарно исплате на име трошкова поступка износ од 541.800,00 динара, с'тим да се на износ од 538.000,00 динара плате законску затезну камату почев од дана извршности пресуде па до исплате, у року од 15 дана. Другостепеном пресудом ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за досуђење трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени су преко пуномоћника адвоката благовремено изјавили ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“ број 72/11 ... 18/20) посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу одредбе члана 404. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је оценио да нема места одлучивању о ревизији као изузетно дозвољеној на основу става 1. тог члана. Узимајући у обзир врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге на којима је заснована побијана пресуда, као и садржину ревизије, оцењено је да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као о изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП.

Ова парница је покренута после окончања парнице у којој је тужилац правноснажном пресудом одбијен са тужбеним захтевом за укидање права сталне службености пролаза преко његове парцеле кућног плаца кп.бр. .. (послужног добра) до кп.бр. .. (повласног добра), о чему је одлучено применом члана 58. Закона о основама својинско-правних односа. Овде побијаном пресудом оцењен је основаним тужбени захтев за измештање трасе вршења службености колског и пешачког пролаза до непокретности повласног добра, преко исте парцеле послужног добра, а на трасу којом се на мање ограничавајући начин у постојећим околностима (без пролажења путем који пресеца двориште тужиоца између постојећих објеката), такође обезбеђује приступ повласном добру, уз радове које је тужилац обавезан да изведе и омогући безбедно коришћење трасе новог пута за колски и пешачки пролаз и пролаз пољопривредним машинама. Другостепени суд је према чињеницама утврђеним у овој правној ствари донео одлуку у складу са начелом рестрикције у погледу начина вршења права стварне службености, израженом у члану 50. став 1. Закона о основама својинско-правних односа којим је прописано да, стварна службеност врши се на начин којим се најмање оптерећује послужно добро, као и примени овог начела у судској пракси, уз испуњен услов да се премештањем трасе знатно не отежава приступ парцели повласног добра. Имајући у виду наведено, као и да судску праксу образују правноснажне пресуде судова код одлучивања о правним лековима, у конкретном случају потребе нема ни за уједначавањем судске праксе, ни за тумачењем права, ради чега је ревизијом предложена примена члана 404. ЗПП.

У ревизији се не конкретизује правно питање које би се разматрало из разлога предвиђених одредбом члана 404. став 1. ЗПП. Институт изузетне

дозвољености ревизије предвиђен је искључиво за питања из домена примене материјалног права, и то под условима који су законом изричито прописани.

Из навода ревизије не произилази да постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, односно правних питања у интересу равноправности грађана, као ни новог тумачења права. Тужилац није уз ревизију доставио правноснажне пресуде из којих би произилазио закључак о различитом одлучивању у истој или битно сличној чињеничној и правној ситуацији, при чему правилна примена права у споровима са тужбеним захтевом, као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања.

Из наведених разлога, применом члана 404. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 27.07.2009. године. Вредност предмета спора у тужби није означена, а такса је одређена у износу од 1.000,00 динара, што одговара вредности спора до 10.000,00 динара. Другостепена пресуда је донета 12.10.2016. године. С обзиром да вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија тужених није дозвољена.

Из наведених разлога, на основу члана 413. ЗПП одлучено је као у ставу другом изреке.

Председник већа – судија
Марина Милановић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић